

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

5/2008

13. února 2008

ročník 93

cena: 10 Kč

*Příští číslo vyjde
20. února*

Z obsahu

** Původ staršovstva*

** Platba u lékaře*

** Na mou čest*

Dům, kde bydlí láska

ŽIDŮM 11, 8-10

Nejvlastnější Abrahamův zápas je zápas o naslouchání Hospodinovu slovu. V něm nám Pán Bůh sám sděluje své úmysly s námi. Ujišťuje nás, že to jsou myšlenky o pokoji,

nikoli o zlu (Jr 29,11). Naslouchat té řeči, zaslechnout hlas tichý a jemný (1Kr 19,12) - to nám všem jde pěkně ztuha, protože "mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje", praví Hospodin (Iz 55,8). Ale když se odvážíš a obrátíš se ke mně, já sám budu s tebou a tvou důvěru budu v tvém životě naplňovat radostí a pokojem. Nadále pak budeš činit zkušenost z Boží blízkosti i uprostřed pustiny a už nikdy neustaneš v usilování o zaslechnutí toho slova, světla odjinud než jen z vlastní zemitosti.

O tomhle Abraham moc dobře ví. Rozeznává životní pouť s Hospodinem jako pro sebe tu nejlepší cestu a volbu..., a tak jakýpak strach a úzkost plynoucí z toho, že neví, kam jde, když Hospodin sám sděluje: "Vzal jsem vašeho otce Abrahama

odtamtud za řekou a provedl jsem jej celou kenaanskou zemí" (Joz 24,3)? Odtud pramení Abrahamova odvaha ve víře k vycházení ze zajištěnosti a zabydlenosti do nezajištěné budoucnosti - z prožívání Božího zaslíbení: "Budu s tebou." To ho dennodenně zbavuje pokušení konat své živobytí jen a jen po svém. Ne, Bože, potřebuji tě, potřebuji tebe... V tom rozhovoru je Abraham "doma" a to mu umožňuje zůstat na scéně tohoto světa cizincem, který si nenechává vnutit principy a měřítko bezbožného světa. A přebývání v nejvyšším dobru, kterým Bůh bytostně je a které tvoří, tedy v lásce, Abrahamovi umožňuje žít v naději a naději, že už dnes se zabydluje v domě, jehož stavitelem a tvůrcem je samotný Hospodin.

Hynek Tkadleček

Jak ses stal člověkem

Nemíním se vmísit do učené debaty, která je hájemstvím biologů, jako by jen oni mohli s vědeckou přesností určit okamžik, kdy se embryo v životě matky stane člověkem. Praktický důvod tohoto zadání je zřejmý: porodník a rodička (rodiče) chtějí vědět, kdy mají právo zabít embryo, dokud ještě není člověkem. Zákon pak stanoví přesně, kdy se dopouští trestného činu zabít. Protože určení toho okamžiku je nesmírně problematické, laik, aniž by vstoupil do té debaty, prostoduše prohlašuje, že každé početí od samého počátku má být chráněno zákonem.

Těmito úvodními slovy jsem chtěl naznačit, že nás nikdo nemůže přinutit chápat člověka jen biologicky a kosmologicky, jako by byl jen živým organismem se vztahem k okolnímu prostředí, kosmu. Bible jej vyzdvihuje nad všechno ostatní stvoření. "Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem." Boží obraz v člověku je spíše úkol nebo možnost než faktická skutečnost. Člověkem se stává, když uslyšel Boží hlas, jeho slovo, které ho probudilo z pouhého přežívání a vyslalo na cestu k odpovědnému, poslušnému lidství - k Božímu obrazu. Za všechny takové vypravuje Starý zákon, jak byl osloven Abraham. Nevzepřel se, ale uposlechl Boha, protože mu uvěřil: opustil svou zemi, své rodiště, dům svého otce a šel do země, kterou mu Bůh ukáže.

Lid vzešlý z Abrahamova lůna a Bohem vyvolený nebyl však ochoten následovat jeho víru a poslušnost. Poslední starozákonní prorok Malachiáš by mu mohl předpovědět jen Boží prokletí, úplné zničení

(Mal 3,24), kdyby se Bůh nerozhodl k jedinečné záchranné akci. Místo aby jej ztrestal, poslal k svému lidu svého jediného Syna, aby laskavým slovem povolával k nové existenci a věčnému životu nejprve ty, kdo toho byli nejméně hodni. Boží soucit s těmi nejbědnějšími, kteří se přiznávají k svému mravnímu a duchovnímu selhání, vzbuzuje jejich jásot, jež neumlcí reptání těch lepších lidí, volajících po spravedlnosti padni komu padni, jak říkají naši politici. Nevědí, co mluví, neboť spravedlnost zabíjí, kdežto láska a odpuštění umožňují člověku, aby byl člověkem a žil jako člověk odpovědně, Bohu k slávě a bližním k dobrému.

AKTUALITA

0 moderních trendech

Jako duchovní turista mám možnost hodnotit, co v té či oné církvi dělají dobře nebo špatně. Nemyslím si, že mám patent na rozum. Přesto vidím populární věci, které mě uvádí do rozpaků. Například, když pastor zakládá promluvu na dojmavém příběhu, zázračném svědectví či na neustálém pobízení k vytvoření nádherné atmosféry. Může to být bezva, ale co když mi radování nejde?

Někdy jsem v údivu i nad shromážděním, které připomíná koncert a psychologickou přednášku opředěnou příhodně vybranými verši. Asi jsem zastaralý protestant, když stále toužím slyšet trochu souvislejší úryvek z Písma s klasickým výkladem. Jenže to prý už není moderní.

Jeden člověk mi jednou vysvětlil, že

Naše zdravotnictví nám pomáhá, abychom biologicky dobře žili. To chválíme, neboť dobře víme, že zdraví je poklad, ale ne ten největší. Nesnižujeme jeho význam, když vyznáváme, že člověk začíná být člověkem, když se jeho srdce zachvěje pod Božím slovem. Nenahraditelná je v životě člověka ta chvíle, kdy jej Pán zavolá k důvěře a následování. Na opačném pólu vidí Nový zákon zástup, který jednou jásá a vítá Ježíše, ač zřejmě neví proč, neboť podruhé volá "ukřižuj ho". Ježíši je zástupu líto. I jemu přeje a chce mu dát svou lásku a pravdu a připojit jej ke svému lidu, aby už nebyl jako ovce bez pastýře.

Dokončení na str. 4

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Nový vladař? Služebník!

Napříč naší společností i křesťanskými společenstvími to chvílemi vyhlíželo jak ve Stínadlech, či před volbou velkého Vonta. Mezi křesťany před volbami také vždy ožívá Jotamova bajka. Každý si ji aktualizuje po svém. Zacílená je do situace tehdejšího Izraele. Je přirovnán ke stromovi, jež si má pomazat nad sebou krále. Kandidáti odpadávají jeden za druhým. Bezradnost volitelů přinese absurdní výsledek. Oliva nechce rozdat a přerozdělit svůj výtečný olej, fík se nechce rozdělit o svou sladkost a konečně vinná réva se nechce vzdát nápoje, přinášejícího radost. Co to je za volební lídry? Varujme se však laciných aktualizací pro naši současnost! Prezidentští kandidáti pojmenovali svůj možný přínos, pro nějž jsou ochotni se obětovat. Dopřejme zvolenému čas, aby se osvědčil. Ať už je oblíbenec jedněch, nebo druhých. V Bibli nalezneme jen málo zbožných a nadprůměrných králů, také ale bezbožné a výkonné; o Josefově faraonovi či pohanu Kýrovi, kteří zachraňující Izrael, nemluvě. Zdálo by se, že náš čelný, ústavní politik má malou moc. Zhruba nás napadne reprezentace, jmenování státních úředníků, podepsání zákonů. Ani to však nepodceňujme. Jde o to, jak „s tím málem" dotyčný bude nakládat. Kdo to bude? Naši čtenáři v době vydání našeho listu budou možná znát, nebo tušit výsledek volby. Nicméně bez ohledu na výsledek (podle gusta toho kterého z nás) platí pro nás pro všechny výzva jak Petra, tak Pavla – a vůbec nám to neulehčují: „Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále cťte," „Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti." Závěrem co popřát novému prezidentovi? Aby dbal na varování Jobovo i povzbuzení Šalomounovo: „Mocní posouvají mezníky, pasou uchvácené stádo, odvádějí osla sirotkům a vdově berou býka do zástavy, ubožáky odstrkují z cesty; musejí se skrývat všichni utištění v zemi." - „Králům se hnusí svévolně jednat, vždyť spravedlnost upevňuje trůn."

Jan Kašper

žeme divit, že se tolik lidí modlí raději samo doma. Proč by také někam chodili. Muziku mají na cédéčku, Bibli si koupí a dobré vyučování si stáhnou z webu. Prostě pohoda, klídek.

Pravda, zapomněl jsem na aspekt společenství. Přál bych si, aby ta naše malá severočeská přetékala láskou, vzájemnou úctou a ochotou si pomáhat. Za těchto okolností by

snad mluvil Duch svatý sám. Jenže praxe ukazuje, že takto dokonalá církevní společenství mnohde nebývají, a tak nezbyvá než si navzájem odpouštět a těšit se z toho, co je nám dáno. Ostatně, ať už se zvěstuje tradičně či moderně, na tom nezáleží, jsou to jen formy. Jen je třeba poctivě šířit Boží slovo, neboť platí, že víra je ze zvěstování. (Ř 10,17)

Ivo Kraus

Z církví u nás i ve světě

VĚZEŇSKÁ DUCHOVENSKÁ PÉČE PŘIPRAVUJE SLAVNOSTNÍ PŘEDÁNÍ BIBLÍ, URČENÝCH PRO KAPLE VE VĚZEŇSKÉ SLUŽBĚ *(Praha).* Bible byly pořízeny Českou biblickou společností a sponzorovány nejmenovanou osobou, která má zájem na prohloubení duchovní činnosti ve věznicích ČR. Pro každou věznici je připraven jeden slavnostní výtisk s logem Vězeňské duchovní služby, úvodním slovem a dedikací v předsádce, informuje VDP.

Bible budou předány jednotlivým kaplanům v rámci výroční kaplanské porady v zasedacím sále Zotavovny Vězeňské správy ČR v Praze 20. února 2008. VDP předpokládá, že i následné „vnesení“ této zvláštní Bible do jednotlivých kaplí ve věznicích ČR proběhne jako slavnostní chvíle, která může být vhodnou příležitostí k připomínce potřebnosti duchovní služby v rámci hledání cesty odsouzených zpět do života společnosti.

V rámci pozitivní medializace má Vězeňská duchovenská péče zájem k této příležitosti pozvat sdělovací prostředky a uskutečnit krátkou tiskovou konferenci. Tato část kaplanské porady je přístupná veřejnosti. Bližší informace na internetových stránkách VDP, případně Renata Balcarová, předsedkyně Vězeňské duchovenské péče, nebo Mgr. Bohdan Pivoňka, hlavní kaplan Vězeňské služby ČR.

(ath)

UNIVERZITA V BETLÉMĚ JE MÍSTEM DIALOGU MEZI NÁRODY A NÁBOŽENSTVÍMI *(Izrael).* Mons. Fouad Twal, pomocný arcibiskup latinského patriarchátu Jeruzaléma a předseda Univerzity v Betlémě při podpisu dohody o didaktické a vědecké spolupráci s Univerzitou v Maceratě sdělil, že i když je v Izraeli pouze 2 % křesťanů, přesto se snaží budovat dialog mezi dvěma národy, které už 60 let rozděľují spory a násilnosti. Univerzita v Betlémě má asi 2800 studentů, z nichž je 800 křesťanů a 2000 muslimů. Podle arcibiskupa mají mladí lidé na Univerzitě možnost konfrontovat své názory s profesory i mezi sebou. Arcibiskup rovněž poděkoval Itálii a celé Evropě za vše, co učinily pro uklidnění situace, i když pro její úplné vyřešení je potřeba ještě intenzivnější politické úsilí, informuje TK KBS.

(ath)

PAROUBEK: SOCIÁLNÍ DEMOKRACIE VLÁDNÍ NÁVRH MAJETKOVÉHO VYROVNÁNÍ S CÍRKVEMI NEPODPOŘÍ *(ČTK Praha).* Sociální demokracie pohrozila, že v budoucnu odmítne závazky vyplývající ze zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi, pokud s ní vládní koalice návrh nyní neprojedná a nepřistoupí na kompromis. Na tiskové konferenci po zasedání vedení strany to řekl její předseda Jiří Paroubek.

"Pokud koalice prosadí zákon o církevních restitucích bez dohody se sociální demokracií, pak si (ČSSD) vyhrazuje právo odmítnout jakékoliv závazky vyplývající z tohoto zákona a po převzetí vládní odpovědnosti ho zruší nebo zásadně novelizuje," citoval Paroubek z usnesení předsednictva. Dopis v tomto duchu ČSSD odešle předsedovi KDU-ČSL Jiřímu Čunkovi.

Věcný záměr zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi, který vláda schválila tento měsíc, předpokládá že by stát církevním řádům vrátil třetinu majetku, dvě třetiny má tvořit peněžitá náhrada ve výši 83 miliard korun, která by se církvím vyplácela po dobu 60 let. Včetně úroků, které budou činit 4,85 procenta ročně, by tak církvím stát zaplatil dohromady asi 270 miliard korun. Po dobu dvaceti let by jim pak ještě finančně přispíval.

Opozice tvrdí, že lidovci budou hlasovat v prezidentské volbě pro Václava Klause výměnou za to, že ODS podpoří dohodnutý návrh majetkového vyrovnání s církvemi. Ministr Cyril Svoboda tyto spekulace nedávno přizivil, když napsal, že podpora Klausovi dává reálnou šanci získat pro majetkové vyrovnání státu s církvemi plnou podporu poslanců a senátorů ODS.

Vedení ČSSD podle Paroubka zásadně nesouhlasí s tím, aby církevní restituce byly předmětem politického obchodu. Výměnný obchod církevní restituce za hlasy pro Václava Klause potvrdil předseda Legislativní rady vlády a poslanec KDU-ČSL Cyril Svoboda, uvedl šéf ČSSD. Předsednictvo považuje praktiky "prezident za 300 miliard" za korupci nejhrubšího zrna, která je neslučitelná s demokratickou kulturou i principy právního státu. I proto trvá na návrhu, aby se o prezidentovi hlasovalo veřejně, dodal.

Návrh vyrovnání je podle Paroubka pro ČSSD zcela nepřijatelný. Sociální demokracie chce o církevních restitucích s koalicí jednat a má také svou "úspornější" představu, která by nezatížila několik příštích generací a vycházela vstříc legitimním požadavkům obcí i církví, zdůraznil. Šéf ČSSD ještě podotkl, že koaliční řešení má podporu jen malé části společnosti. Sociální demokracie ho nepodpoří, uzavřel.

PŘIPRAVUJE SE PROJEKT "ATLAS HISTORIE SLOVENSKÉ EVANGELICKÉ CÍRKVE A.V. *(Bratislava)* Projekt má meziodborový, historicko-geografický charakter, který integruje postupy a metody historického výzkumu, nezajímá se pouze o ECAV na Slovensku, ale je zaměřený i na slovenská luteránská společenství v zahraničí - v Evropě v Česku, Maďarsku, Rumunsku, Srbsku, Chorvatsku, Ukrajině a v Bulharsku a v zámoří v USA, Kanadě, Argentíně a Austrálii, informuje evanjelik.sk. Na řešení tohoto projektu se budou podílet vysokoškolstí pedagogové a vědecktí pracovníci z Přírodovědecké fakulty a z Evangelické bohoslovecké fakulty Univerzity Komenského v Bratislavě. Počítá se také se spoluprací s institucemi evangelické církve a.v. v zahraničí a s geografickými pracovišti domácích a zahraničních univerzit. Atlas by měl sloužit jako učební pomůcka pro evangelické školy, ale i široké odborné i laické veřejnosti.

(ath)

Význam Jana Kalváina v ČCE

Ke Kalvínovu roku 2009

Blíží se rok 2009 – jubilejní 500. výročí od narození Jana Kalvína. Tak významné výročí bychom si jako reformovaní evangelíci neměli nechat ujít! Co je nám vlastně na Janu Kalvínovi tak blízké?

Ženevská (Kalvínova) reformovaná církev kdysi vznikla z potřeby francouzských utečenců, kteří byli ve své vlasti pronásledováni pro své evangelické vyznání. Stejně tak se i naše církve zformovala z habsburskou monarchií pronásledovaných husitských a bratrských evangelíků a českobratrských exulantů, kteří žili mimo hranice své vlasti. Jan Kalvín měl pochopení pro pronásledované, pro víru poutníků. Byl tedy blízký už českým bratrům v 16. století jako ten, kdo se jich jako pronásledovaných zastává. Sdílíme s ním proto zbožnost těch, kteří nejsou na zemi trvale zabydleni, těch, kteří žijí spíše v polních podmínkách, v chudobě a skromnosti. Naše tradiční náboženství je náboženství cesty - ducha, který nechodí podle vidění, ale podle neviditelné pravdy. I Husova oběť se v českém evangelickém prostředí otiskuje jako ideál dobře rezonující s kalvínským ideálem sebezapření.

Dále nás s Kalvínem tradičně spoju-

je důkladný, až doslovný biblicismus. Písma svědčí o Kristu, on sám jimi promlouvá. Panuje-li zaslibován, zvěstován od založení světa, pak i Písmu je třeba naslouchat jako celku. Tudíž nic v Písmu není příliš okrajové, aby mohlo být prostě opomenuto. Opět i tu dochází naše domácí tradice shody s Kalvínem v důrazu na kontinuitu Starého i Nového zákona, a to v písmácké důvěře v neproměnnou Boží prozřetelnost a vůli.

Dále nás s ženevským reformátorem spojuje náboženství stability, důraz na vytrvalost na cestě víry. Kalvínova systematicčnost ve smyslu vyváženosti se osvědčuje jako nosná v nejrůznějších osobních i celospolečenských zvratech. Je to právě široký záběr Kalvínova pojetí, který v sobě bohatě zachovává i gruntovní učení církevních otců. Na bohoslužbách zpíváme také ze žaltáře obsahujícího všech 150 žalmů na melodie Ženevského žaltáře. Kalvín usiloval o ekumenu mezi luterány a reformovanými. I naše sjednocená církev vznikla v r. 1918 ze snahy vytvořit jednotnou evangelickou církev, v níž budou moci být obě hlavní světové protestantské konfese pohromadě.

POLEMIKA

Z dopisů čtenářů

Vážená redakce.

Jsem dlouholetý odběratel Kostnických jisker. Byl jsem velice rád, když jste před časem změnili redakční radu a začali jste s týdeníkem, který je hodný názvu "Kostnické jiskry". Mistr Jan Hus se obětoval za pravdu a byl upálen. To je hlavní podtext vašeho názvu a měl by být čtenářům stále připomínán. Ostatní církevní časopisy a týdeníky nechť jsou tu pro rozsáhlejší biblické rozborý a studie.

Podle Komenského by odezva čtenáře měla být prohlédej a zpytuj. Změny jak v člancích bratří Drápala, Krause a ostatních se nesly již konkrétní jiskrou zapadající do současného života. Evangelický náhled byl z textů ihned patrný. Zapaloval. Byl jsem však překvapen uveřejněním článku Jiřího Nováka z Brna, který vůbec nepochopil smysl vašich komentářů a přiřadil se k řadě kritiků, kterých máme na každém kroku a kteří nepřinášejí nic nového. Invektivy sem nepatří.

Nechť se čtenáři evangelického tisku zamyslí nad tím, co se děje a nechť si sami u sebe zjistí, zda tato jiskra vpadlá do každodenního života je tou zápalnou i v něm, aby si sám uvědomil osobní vztah k pravdě. Nenechte svůj týdeník vplout do vod tichých, ale dejte možnost všem, kteří usilují o zlepšení mravní situace, aby se zamysleli a začali foukat do jiskry k vzplanutí ohně pravdy. Mravokárných rozborů a planých kázání máme mnoho, ale jisker pod doutnající myšlenky a činy nám chybějí. Nestaňte se týdeníkem, který zapadne do klidných kolejí našeho života, ale hleďte, abyste zapalovali myšlení našich evangelíků.

S bratrským pozdravem

Ing. M. Štůviček

Čtu rád články Dana Drápala v ET-KJ i v Lidových novinách. A čtu je o to raději, že zdaleka nejsou jenom

O profesorovi Součkovi

Ještě ze vzpomínkového setkání k výročí prof. Dr. J. B. Součka (1902-1972)

Také já, nejen P. Pokorný a J. J. Otter (dnešní oslavenec, který přinesl do tohoto vzpomínkového společenství svou novou knihu vyšlou v Kalichu), jsem žákem Součkovým, i když ne výhradním. Jsem rád, že neznám tohoto vynikajícího evangelického myslitele jen z druhé ruky (vzpomínkově). Příjemné a výživné byly Součkovy semináře. Profesor se choval laskavě, přibližoval své brýle čím dál víc k očím, čekal na naše nezralé myšlenky a dotvářel je. Až s jakousi pietou s námi mluvil i o Harnackovi, věcně, bez přílišné polemičnosti. Poutaly nás učitelovy obrazné formule - jako: "Vzkříšení není (nebylo) foto-

grafovatelné." Začali jsme chápat kategoriei nepředmětnosti. O modlitbě jednou řekl: "Modlit se máme k Bohu (Otcí), ne ke Kristu - tedy k Bohu skrze Ježíše Krista." Profesor Souček byl (podobně jako jeho žák Petr Pokorný) v jistém smyslu "dvoudomý" - v soukromých hovorech byl mnohem radikálnější, než když mluvil ("úředně") na veřejnosti. Také v jeho četných exkurzech jsme se dovídali věci, o kterých jsme zatím neměli ani tušení; některé Součkovy poznámky byly kacířské, neladily s ortodoxními vzorci.

M. Balabán

Náš předválečný J. L. Hromádka si zvláště povšiml Kalvínova důrazu na odhlížení od vlastního já, na osvobození se od starosti o sebe, o svou duši, a na osvobodivé věnování zájmu problémům , bídě a vůbec starostem ve světě. Takto rozuměl pravé vnitrosvětské askezi.

Přesto dosud české veřejnosti nebylo zpřístupněno ani poslední vydání Kalvínovy Instituce, ani celá řada zásadních Kalvínových spisů a listů. A tak následkem nízké přístupnosti Kalvínova díla zůstává dnes tento pronikavý reformátor už spíše zapomenut. V České republice se ke kalvinismu hlásí už jen méně než 1 % obyvatelstva. Kalvín bývá spíše karikován a zavrhován jako vrah Servetův, jako suchopárný a přísný církevník a politik, jako organizátor tyranského policejního státu se sítí denunciantů, jako formalisticky právnícký theolog bez kouska citu pro mystiku a vůbec bohatší niterné prožívání.

Kalvínův rok 2009 tak bude vítanou příležitostí k obcerstvení naší zbožnosti a k neotřelému představení Kalvínova života a díla české veřejnosti. Je třeba se tedy začít chystat.

Adam Balcar

politickou agitkou, kterou nám mnozí autoři často předkládají. Jsou politicky vyvážené a řekl bych křesťansky uvážlivé. I onen článek z KJ 1/2008 Zlobí nás ty správné věci?, který poukazuje na to, že nová vláda postupuje tak trochu kocourkovsky, že začala populárním snížením daní a ty větší a těžší reformnní kroky, jako je duchodová reforma, budou zase asi odloženy.

To se ovšem nedá povědět o reakci Jiřího Nováka z ET-KJ 3/2008. Už úvodní kopnutí do D. Drápala, že jde o letničního kazatele a ekonoma amatéra, je nefér. Když mám s někým diskutovat, tak mi musí jít o podstatu věci, ne o předem provedenou diskvalifikaci oponenta. Nehledě k tomu, že i J. Novák si počíná v této oblasti ještě méně zdatně než jeho oponent. Viz např. jeho konstatování, že těm bohatým se bude daň počítat jen z hrubé mzdy, "tedy ze skutečných 15 %."

Těším se na články D. Drápala a rád bych ho povzbudil. Píše jen častěji a nenechte se otrávit "nebratrskou kritikou" některých čtenářů ET-KJ.

Jaroslav Orawski

Ad „Kvas Herodův"

Jestliže chce bratr farář Pavelka nálepkovat, měl by si dát větší práci s uchopením biblických textů (co to vlastně proroci pranýřovali), ale i s dokumenty historickými (plete si 1. pražský článek se 4.). Bratřím Balcarovi i Pavelkovi doporučuji návrat k metodě, která se nám vtloukala na bohoslovecké fakultě. Pochopit druhého nejdřív „ad optimam partem". A ET-KJ možná netisknout každou tzv. polemiku, která je mnohem víc sebezprezentací, exhibicí, než pochopením názorů druhého.

Eva Halamová

ET-KJ

Nachytá chytráky!

Na okraj filmu Gympl

S houfem zbědovaných lidských trosek se setkáváme v pedagogickém sboru pomyslného pražského gymnázia ve filmu Gympl. (Jedinou výjimku tvoří třídní dvou hlavních hrdinů – gymnazistů, ten je však nakonec ze školy vyštípán.) Jestliže snad některý z kantorů „neplave" (jako angličtinářka/ředitelka nebo češtinář) ve svém předmětu, selhává každopádně jako pedagog a po stránce sociální. Režisér Tomáš Vorel, který v souvislosti s uvedením filmu do kin nešetřil v obecném tisku silnými slovy nad stavem středoškolského systému v ČR, však spolu s varovnými příznaky nabízí divákům na stříbrném podnose i jejich vysvětlení! S výjimkou třídního, který jako černá ovce pedagogického kolektivu povětšinou usrkává jakýsi neo značený čaj, nedá v rámci školy nikdo z pedagogů ani ránu bez jisté minerální vody. Minerální voda M. Vorlově fiktivnímu gymnáziumu dominuje a vládne. Bez této minerálky se nic nešťustne ve sborově ani v ředitelně, neproběhne bez ní jedi-

ná pedagogická porada a neobejde se bez ní samozřejmě ani konzultace školního inspektora s ředitelkou (během konzultace je při záběrech kamery z různých úhlů etiketa nepostradatelného nápoje pokaždé natočena směrem k divákům). Dotyčný motiv je doveden ad absurdum mimo zdi školy. Ředitelka, kterou hostí rodič-podnikatel v luxusní restauraci, ochutná naser-vírované víno jisté značky, i pochválí je, vzápětí však, zmítána abstinenčními příznaky, poprosí o „ještě jednu m." (použije zdrobnělé, do-mácké označení výrobku, proto přepisujeme s malým –m-). Vzhledem k bravurním hereckým výkonům zejména Jiřího Schmitzera (češtináře), Evy Holubové (ředitelky), ale i jejich dalších generačních druhů v rolích zdegenerovaných, odpudivých pedagogů, kteří zcela zastihují mladší (a výrazově poněkud matné) herce v hlavních i vedlejších rolích, je tak výsledný efekt filmu Gympl paradoxní. Tvoří jej původně jistě neplánovaná, leč o to zábavnější, a především důrazná a přesvědčivá

antireklama na uvedenou minerální vodu. Logický závěr z všudypřítomného výskytu minerálky M. ve Vorlově panoptiku kantorských podivínů zní: lidské trosky pijí minerálku M. To ostatně nemusí být až tak daleko od pravdy. Minerály obsažené v minerálních vodách se při trvale nemírné konzumaci skutečně mohou usazovat ve vnitřních orgánech a tím přispívat k celkovému zhoršování zdravotního stavu člověka. V oficiálních reklamních spotech bývá tato informace zhusta zamlčena. O to pikantnější je vyposlechnout si naléhavé zdravotní varování v umocněné, umělecké podobě, nota bene právě od progresivních filmařů, kteří jsou začasť ochotni každého, kdo by se v souvislosti s hlubokomyslnou tvorbou opovážil vzít do úst výraz „skrytá reklama", na místě pasovat na kulturního neandrtálce. „Který v nic obrací myšlení chytráků, tak aby nemohli k skutku přivést ruce jejich ničeho. Kterýž lapá moudré v chytráctví jejich..." (Job 3,12n K).

František Schilla

NAD BIBLÍ

Důstojností jinochů jsou starci

Ozdoba jinochů je jejich síla, důstojností starců jejich šediny.

Přísl. 20,29

Nežijeme v antickém Římě a nevnímáme mladé urostlé muže tak jako tehdy, kdy vládla jiná morálka a kdy mladé sličné jinochy viděla antika přímo s erotickým nábojem. Přesto spolu s biblickým vyjádřením si uvědomujeme, že v mládí a v síle a v dovednosti oceňujeme stvořitelský čin – dílo našeho Boha, Stvořitele nebe i země - i všeho, co na zemi je, dýchá a hýbe se. V mládí a v síle se projevuje moc života, radost z bytí, krása... - Díváme se na kluky, jak metají salta na louce, jak lezou v korunách stromů – či po střeších kvůli anténě – a já má nás zavrať z toho, jak je všechno úžasně vymyšleno, co všechno člověk dokáže – když je mladý a silný!... O Jákobovi a Ezauovi v době jejich mládí nevíme z Bible nic. Ezau – lovec, Jákob-pastevec. Co všechno tyto dva uměli, si můžeme jenom domýšlet. Co se dá prožít na lovu, jakou obratnost a inteligenci musí Ezau prokázat, aby se domů nevracel s prázdnou! A jak musí Jákob vést svoje stáda, aby je ochránil před divokou zvěří, jak musí být vytrvalý a důvtipný, aby vždy pokračoval ve své pouti na místa, která zasytí... - Jak pečovat o slabé, o čerstvě narozená jehňata, jak všechny kusy udržet pohromadě! Naše fantazie nám jistě dovolí vyzkoušet oba bratry při jejich práci. Ale kromě zkoušek ze strany naší fantazie přicházejí i jiné zkoušky: Přichází „prubování", které klade sám život. Jedna ze zkoušek je setkání se stáří. - Zatímco jedni rostou, druzí stárnou..Izák už to pociťuje s plnou vahou. Už nevidí – a už se ani moc nepohybuje.

Nastává čas, kdy Izák bude předávat další velení synům... Už je slabý, nemůže synům nic nařídít, nemůže jim nafackovat, když neposlechnou – může je jenom k něčemu zavazovat... - Ale to není všechno! - Může ještě něco. A to, co může, je víc než cokoliv jiného: Izák má klíče jejich životů. Má ve svém srdci „něco", co je bude určovat a provázet... Toto „něco" nepramení jenom ze vztahu k nim jako k vlastním dětem, které zplodil a vychoval, ale vyvěrá také ze vztahu k Bohu. Před Bohem žil Izák, když našel Rebeku, před Bohem žil, když ji miloval, Bohu děkoval, když se dvojčata narodila, Bohu byl Izák zodpovědný za život svůj i za život rodiny. - A před stejným Bohem teď bude předávat životní štafetu Izák svým synům... - To, co Izák brzy udělá, to není jenom rozdělování polností či stád. Izák také vysloví prorocství! /Ne věštbu, ale prorocství, za kterým stojí Bůh!/ Nebe a země se prolnou – a Izák bude vědět, co má říci o cestě jednoho i druhého syna... Bude to slovo o cestě ve zcela určitém čase, o cestě však, kterou „rozbaluje" Hospodin. Mladí a silní stojí teď před starým a vetším. Ale ten starý a vetší má v ruce nůžky, kterými se rozstřihává provaz na srolované budoucnosti. Ti silní jsou netrpěliví. Přesto musí počkat... Nemohou bez Izáka vykročit; nemohou říci: „Lež tady, my si s bráchou plácnem, /my se šáb-nem, / ty, otče, lež, nech to na nás, už stejně moc nezmůžes..." Nemohou, tito „ozdobení silou" vyjít sami – pokud nechtějí vystoupit z Božích řádů: neboť právě Bůh přiznává šedinám starců důstojnost. Bůh slíbil Abrahamovi a po něm Izákovi, že v jejich potomcích bude budovat svůj lid! - „Požehnám ti a

rozmnožím tě, v tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země..." Abraham a po něm Izák stojí na cestě, kterou vytyčil Hospodin. Vědí o ní, věří jí. Neboť je to cesta s Ním, s Bohem. Povolal je Hospodin – ne oni sami sebe!A oni tímto vnitřním pověřením potvrzují své syny – když dozrává čas - k něčemu nesmírně důležitému. - K čemu? Potvrzují je za nositele Božích slibů! Dávají své požehnání! Ale jedné věci jsme si doposud málo všímali. Totiž té, že i když je to požehnání duchovní, je to zároveň požehnání svázané s pozemskou poutí... Nejsme jenom duch, jsme i tělo. A nejdeme jenom k nebi – k nebi jdeme po zemi! Nastal čas, kdy vetší a slabý /a v našem případě i slepý/ otevře budoucnost – a učiní tak před Hospodinem. A děti – pokud nechtějí vystoupit z Božích řádů – to budou slyšet také před Hospodinem! – Protože od Něj - od Boha to přijde!... Ne skrze „stříbro vlasů", ale skrze důstojnost šedin. Synové Jákob a Ezau cítí vážnost této chvíle i její osudovost. Ten jejich slepý táta má pro ně něco, co rozhodne!... Má požehnání, které je zároveň i cestou! Izák uvidí dál než oba jeho synové. Přesto nevidí všechno – neboť prorocství je od Hospodina! - Bůh vidí vše a Bůh je ten hlavní, kdo povolává a pověřuje k nesení údělu – tu vznesenějšího, tu méně významného, jindy zas těžšího. Ezau /a rovněž tak i Rebeka/ se domnívají, že je potřeba honem honem být prvním v řadě. A určitě tak tomu rozumí zatím i Jákob. - Zatím! Protože za pár let bude on dávat požehnání svým dvanácti dědicům – a prvorozený Rúben nebude stát nejvýš! Až Juda – ten čtvrtý v řadě – bude vyvolen za kořen,

Dokončení na str. 4

Recenze

Karel Šrédli: *Ekonomie a teolog*

V edici Pontes Pragenses, kterou vydává Centrum pro náboženský a kulturní dialog při Husitské teologické fakultě University Karlovy v Praze, vyšla v roce 2006 jako 43. svazek pohledná studie Doc. PhDr. Ing. Karla Šrédla, CSc. (* 1951), nazvaná *Ekonomie a teolog*. Autor krom dalších funkcí přednáší na Husitské teologické fakultě v kurzech ekonomické teorie, ekonomiky vzdělávání a teorie firmy. Studie má 285 stran členěných do 156 nadepsaných kapitol a zahrnuje mnoho graficky odlišených definic, o jejichž věrohodnosti nelze pochybovat. I když autor sám se k nim opakovaně vrací, aby je upřesnil, doplnil nebo i vymezil. O práci se ke škodě věci příliš nemluví, a tímto příspěvkem bych na ni rád upozornil, a to i církevní veřejnost neteologickou.

Záběr práce je úctyhodný a vede od vymezení látky přes otázky filosofické polem mikroekonomiky a podnikání přes makroekonomiku k otázkám mezinárodním, nadnárodním a světově-globalizačním a nakonec zpět k závěrečným otázkám filosofickým. Výklad je doplněn zejména v části o mikroekonomice řadou grafů. Text není ovšem snadný, a práci zdá se být nemožné prostě „přečíst", nadto v jediném snad záťahu. Užitečnou však může být i jako encyklopedický slovníček objasňující i ledacos z historického vývoje a povšechně specifikující i některé právní předpisy. Autor, zcela aktuálně, vychází při svém výkladu ze současného vidění ekonomie a světa. Jeho filosofií je tedy liberalismus, jeho myšlení je tržní a monetaristické, i když připouští alternativu Keynesovskou. (Obojí je v práci poctivě vysvětleno.) To nakonec odpovídá nejen světovému, ale i našemu českému dnes trendu, a nalézá přitakavý souhlas i v psaní a prohlášeních českých církví a náboženských společností.

Ekonomikou se tedy mní koloběh a rozmnožování peněz, které jsou nejen jejím výrazem, ale i kritériem, posláním a smyslem. Zjevným problémem práce je onen nadpisový, ale v celé práci jinak zatvrzele mlčící teolog. Jako by zde svou přítomností jen posvěcoval zaujímané pozitivistické postoje i nároky a výpovědi. Neptá se, neuvažuje, nezkoumá, nevnaší nic nového - nadto aby polemizoval: z hlediska mravního, společenského, biblického, evangelijního i ryze Ježíšovského. A třeba aby i jen obohatil historickou faktografií o dobové ekonomické myšlení i zákonodárství staroizraelské i novozákonní.

Svým nadpisem jako by se práce předurčovala pro faráře. Pak by ovšem stálo za to doporučit, jak předkládané poznatky a tvrzení výhledově využít v církevním a sborovém řízení a konání. Byl by to příspěvek nesporně zajímavý.

Bylo by dobré, kdyby autor vzal onoho nadpisového „teologa" jako svůj vyslovený závazek a v brzkém pokračování se s ledasjakým napětím mezi liberálním ekonomismem a evangelijními postoji vyrovnal.

Ilja Herold

William Golding: *Ztroskotání Christophera Martina*

Z díla anglického spisovatele druhé poloviny 20. století Williama Goldinga u nás známe především Pána much. Základem většiny Goldingových děl je přehodnocení optimistického pohledu na člověka naší kultury vyrostlé z osvícenství. Tak v Pánu much je to klasický příběh zcivilizování divochů Evropany. (Nám je asi tento příběh nejbližší známý z románu Dva roky prázdnin.) Ve svém podání stejného příběhu však Golding ukazuje, jak tenká je civilizační slupka. A naopak, nechá své Evropany – školáky, ponechané sobě samým na tropickém ostrově – zdivočet. Ztroskotání Christophera Martina je pak variací na robinsonovské téma: Moderním věděním vybavený člověk na základě rozumu ob stojí sám v nehostinné přírodě. V případě našeho románu je to námořník válečné lodi, který se ocitne sám na nehostinném skalisku. Jak se ale ukáže, to, před čím musí člověk tvář v tvář chladnému vesmíru obstát, je spíše vlastní svědomí než přírodní podmínky.

Rozhodně ale nečekejme, že se prochladlý, napůl utopený námořník, zcela nereálně ke svému fyzickému stavu, pustí do akademického filosofování. Už od prvních stránek se Golding rozchází s nehlubším osvícenským omylem – že člověk je jakousi duchovní, abstraktní bytostí uprostřed tělesné přírody. Goldingův námořník je skutečným tělem. A dosud jsem se nesetkal s tak přesvědčivým popisem prožívání vlastního těla, jako v tomto románě. Prožíváme s naším hrdinou každý záchvěv chladu v mrazivé náruči mořských vln, každou vteřinu zápasu o nádech nad hladinou, dlouhého jako věčnost. Hlavní dějství na skalisku potom člení do jednotlivých dní strastiplné nocování ve skalní šterbině, kde prožíváme každý skalní výčnělek, tlačící do zad, každou oděrku na kůži, ve které začíná pálit mořská voda. Teprve když román ve shodě s apoštolem ukáže, že nejprve není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní, přicházejí první vzpomínky na život před ztroskotáním. Přecházíme na duchovní rovinu, kde naše tělo nějak jedná vůči jiným tělům. Ano, právě jako tělo mezi těly se tělo stává tělem duchovním – duchovním je naše jednání vůči druhým. A jako jsme cítili soucit a porozumění pro tělo – stvoření Boží, mučené nelítostnými živly, tak nyní cítíme odpor nad duší našeho hrdiny. Ze vzpomínek se před námi rozkrývá příběh sobectví, příběh člověka, který ve druhých vidí spíše věci, příležitosti, než živé bytosti. Zmocňuje se nás nevolnost z člověka, který je sám sobě středem. Sám sobě středem byl náš hrdina mezi lidmi, a tak se snaží obstát i na skalisku. I zde se křečovitě snaží stvořit si svůj vlastní vesmír – a teprve zde, uprostřed vlastních zmatečných plánů a pláných předsevzetí poznává, jak zoufalá je tato snaha. I do tohoto sobeckého vesmíru však nakonec vstupuje v jistém tajemném zjevení Bůh – se slovy soudu. Ta se mohou stát i slovy milosti, které však náš hrdina odmítá a končí svou tragédií pohlcen sám sebou. Je to četba tragická, ale očištná; vztyčený prst nad každodenním sobectvím.

Knihu Williama Goldinga Ztroskotání Christophera Martina vydalo nakladatelství Maťa v roce 2005. Kniha je vázaná a má 233 stran.

Tomáš Pavelka

Důstojností jinochů jsou starci

Dokončení ze str. 3
který poroste až k Mesiáši!
Jákov teď slyší matku: „Ezau vyšel na lov, připraví pokrm otci a otec Izák mu dá požehnání!... - Jdi, učni, co ti říkám: připravím pokrm, obalíš si ruce a krk kůží z kůzlete, oblékneš si Ezauovy šaty!"
Jákov poslechne. Pak vchází s připraveným pokrmem k Izákovi...- „Můj otče," říká... „Který jsi ty, můj synu?" , ptá se Izák. „Já jsem Ezau, tvůj prvorozený," odpovídá Jákob... Izák bude prorokovat. Zahlédne zdálky naplňování Božích zaslíbení... - A řekne Jákobovi: „Ať ti slouží lidská pokolení, ať ti slouží národy..." - Dohlídá až k požehnání pro všechny národy – ohmatává až budoucnost s Mesiášem!...- Ale co se mu děje pod nosem, to neodhaluje. Čichem si ověřuje pach skutečného prvorozeného /Ezaua/, hmatem se ujišťuje, že je to on – ten chlupatý lovec – ale na záměnu osob nepřichází!
Můžeme si teď pomyslet - „Podvod prošel!" - Mladí /silné a dravé / zvítězilo nad stářím, ochromeným slabostí a slepotou...- Co tedy vlastně se starými? Ať klidně leží dál! Mladí se poperou, rozdají si to, kdo z koho – a ten, kdo bude rychlejší a chytřejší a drzejší, ten vyhraje a bude mít navrch. Prostě – staří, staří

nejsou potřeba!
Ano, můžeme je – ty staré – překračovat, můžeme je nevidět! -- Ale nevyhneme se jim – protože mají stále pro nás „něco": mají odkaz, slovo, prorocství. Mají svědectví. Jejich život byl z Boží ruky a jejich přítomnost - třeba i slepá a nemohoucí – svědčí o nás!!...
Když vykročíme bez nich, /to znamená jako by nebyli/, říkáme tím, že se neptáme, jakou cestu má pro nás Hospodin! Mohou být třeba i němí – ti staří – ale „šediny jejich důstojnosti" svědčí proti nám – tj. svědčí, že jsme pohrdli Božím povoláním, které nás váže k začátku i konci Božího díla.
Když Bůh vede, vede k završení, k cíli.
Když budeme sami sobě proroky – jaký budeme mít cíl? /Leda ten, že porosteme do země.../
Když však budeme chtít slyšet hlas těch, které Stvořitel postavil do svého – a tím i do našeho – jednání, ustrneme nejednou nad břemenem, které nám bude nabízeno!!! - Ale tíha, které se budeme lekat, nakonec nebude tak hrozná, neboť spolu se všemi nositeli podobných břemen budeme i my podpírání; abychom neklesli, abychom došli... - Budeme podpírání Bohem k požehnání věčnému.

Jákov slyší: „Synové tvé matky se ti budou klanět."
Ano, budou, jednou – ve věku Mesiáše!... - Už zítra však bude Jákob na útěku a začne ho provázet děs, strach z pomsty podvedeného bratra!.../Podvod pokoj nepřináší.../
A co Ezau?
Ezau dostává nakonec také požehnání! - Slyší: „Svému bratru budeš sloužit..."
Jsme překvapeni. Je to vůbec požehnání? - Musíme říci: Je!...- Protože to je cesta, která je mu určena... - Přijme ji – tu cestu pokory a možná i ponížení? /Přijmeme my cestu - Bohem da-nou – i když se nám jeví jako cesta beze cti?/
Ale vraťme se k Ezauovi: Přijme on požehnání tak obrácené naruby, které zní: „Svému bratru budeš sloužit"?
Měl by! - Tak ho vede Bůh! - Je to jen požehnání jiné!.....
Teď je ovšem Ezau ještě rozzuřen. - Ještě si neuvědomuje, že jinochy Bůh vede skrze staré.
Ještě neví, co víme my: že "ozdoba jinochů je jejich síla, důstojností starců jejich šediny" - ale že DŮSTOJNOSTÍ JINOCHŮ JSOU STARCI.
Amen.

Marian Šusták

Komenský odcházel z Horní Branné

V prvním čísle letošních Kostnických jisker je upozornění na kongres v Lešně. Nese název EXUL JOHANN AMOS COMENIUS a má připomenout, že před 380 lety započala celoživotní emigrace Jana Amose.
Téměř nikde se neuvádí, snad je to jen drobnost v životě evropského myslitele, že rozhraním mezi jeho dvěma životními etapami je obec Horní Branná a její renezanční zámek dostavěný v roce 1582. Zde od října 1627 žila šestnáctiletá Kristina Poniatowská pod ochranou baronky Zárubové. „Dívka upadala do jakéhosi neobvyklého chorobného stavu, který se projevoval extázemi, viděními a zjeveními. Mluvila o nastávajících hrozných zmatcích a pronásledování, o tragickém konci pronásledovaných, o zázračném osvobození církve (Jednoty bratrské) a o jejím novém slavném rozkvětu." Toto píše Komenský ve svých životopisných záznamech. Když lékař Michael Libavius z Hostinného, který byl k dívce povolán, si s jejím stavem nevěděl rady, poslali ze Branné do Bílé Třemešné pro bratrského kněze Jana Stadia. Vlastnoruční záznam Jana Amose pokračuje: „Stadius však nebyl doma, ale šťastnou náhodou jsem tam byl já, Jan Amos Komenský, protože mě tam tchán Jan Cyrill, senior pražské konsistoře, poslal napřed, abych předběžně zařídil

všechno, co bylo potřeba pro naše přestěhování do Polska. Baronka Zárubová mě tehdy požádala, abych jel do Branné. Souhlasil jsem, nemaje žádného důvodu, abych odepřel vykonat tuto povinnost za nepřítomného bratra duchovního, přestože jsem do té doby ani dívku, ani baronku neznal." V jednom svém vidění Kristina Poniatowská předpověděla smrt Albrechta z Valdštejna a rozhodla se ho osobně varovat. V doprovodu šlechtičen Sádovské a Zárubové odjela do Jičína, jednoho ze sídelních Valdštejnových měst. Setkaly se však jenom s jeho manželkou kněžnou Isabellou, neboť generalissimus v Jičíně nebyl. Návštěva Kristiny nešla jičínským jezuitům a výpravě ze Branné dokonce hrozilo zatčení. Jistě by se brzy přišlo i na útočiště Komenského u pana Sádovského v Bílé Třemešné a proto 1. února 1628 opustil Jan Amos Třemešnou a s rodinou odjel na zámek v Horní Branné. Zde se k vystěhovalcům připojila i Kristina Poniatowská a další skupina členů Jednoty bratrské. Ze Branné pak celá výprava nastoupila cestu do exilu. Muži jeli na koních, ženy a děti na saních. Jejich cesta vedla přes Černý Důl, Janské Lázně, Svobodu nad Úpou, Mladé Buky, Kalnou Vodu a Babí. Odsun uprchlíků se dál rychle a pokud bylo možno také tajně. U Žaclěře se výprava

spojila se skupinou pana Sádovského z Třemešné a všichni společně překročili hranice do tehdejšího Slezska, nynějšího Polska. Do Lešna dorazili 8. února 1628. Zde započalo období Komenského života, které mu přineslo mnoho dalších životních útrap, ale také proslulost evropského myslitele a pozdější označení Učitel národů.
Jar. Dejmek, Horní Branná

Z večerů lenivého rána

Petr Bláha

*co zbytek noci zachovává
než se křídla rozpůlí
na dlaně v nichž začne zrána
dopadat jich mávnutí*

*pro koho ještě zbytek duní
když není možné připravit
lenivou chůzi novoluní
čas který chtěl by uzdravit*

*a tak se v nocích podezřele
zakrývá to co nezbyvá
a co se zrána rozeemele
na podhlavníky pod křídla*

*...
a tak díky že jsme sami
že noc břehy omílá
když se ruce za branami
propadají do klína*

*až se ráno beze spěchu
do svých šatů oblékne
pro lenost a pro potěchu
jedné chvíle bezedné*

*a až břehy nesouvisle
zbylé světlo namastí
zjistíme jak z brány visle
řítíme se do pastí*

...

Inzerce

EVANGELICKÝ A. V. CÍRKEVNÍ SBOR VYSOKÉ TATRY nabízí rekreační ubytování ve sborovém domě "Eben Ezer" v Novém Smokovci. K dispozici jsou 3 dvoupostelové pokoje s příslušenstvím, samostatný byt pro 5 osob a kuchyň. Cena pro 1 osobu/noc je 400 Sk. Bližší informace: t. č. 0421524422152, e-mail: ecavvt@mail.t-com.sk

č. 1

Pozvánky

FARNÍ SBOR ČCE v LIBERCI vás zve na sborový den 24. února 2008, při němž budou slavnostně otevřeny nově upravené sborové prostory. Naším hostem bude prof. ThDr. Pavel Filipi. Program: 9.00 bohoslužby s kázáním hosta, posezení u kávy, 14.30 přednáška hosta na téma "Co je evangelická identita", rozhovor, občerstvení, současně program pro děti.

* * *

HISTORICKÁ SPOLEČNOST VERITAS pořádá tradiční, již XXVII. seminář s přednáškou na téma "Petr Chelčický a jeho myšlenkový svět", kterou prosloví Jan Rokyta, pardubický farář Církve československé husitské. Seminář se bude konat v Pardubicích v sálku na evangelické faře ve Sladkovského ul. č. 638, a to v sobotu dne 15. března 2008 v 10 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni. Od nádraží ČD jedou k ul. Sladkovského trolejbusy č. 2 a 13 do stanice Třída Míru (3. zastávka). Fara ČCE je šestý dům za kostelem.

* * *

EKUMENICKÁ AKADEMIE pořádá 22. února na Evangelické teologické fakultě UK v rámci projektu Pražská škola alternativ přednáš-

REKREAČNÍ KŘESŤANSKÝ DŮM "GRÜNE AU"

samoobslužný dům zve k rekreaci do nádherné alpské krajiny v St. Wolfgang, kde pro nádhru této perly přírody a pro Slovo Boží, jehož je náš dům plný - i duše může dýchat...
Nachází se vých. od Salcburku, z Prahy 4 hod., 50 míst; pro skupiny i pro jednotlivce, křesťanská obecenství i sportovce. Sněhový ráj "Postalm" (1200-1900m) - ski-bus zdarma - sníh do Velikonoc. Horské túry začínají přímo u domovních dveří. Cena: Skupiny 14,50 ev. 13,50; jednotlivci 14,50 euro/den; děti sleva; pro náročnější „Bungalow“ pro 4 dosp. a 4 děti - 100 euro/den.
www.christliches-freizeitheim-gruene-au.de
Jiří Potoček tel/fax 49 553 9393.

č. 51

ku prof. Ulricha Duchrowa, významného evangelického teologa z univerzity v Heidelbergu, který se angažuje v sociálních hnutích v Evropě (Kairos Europa, ATTAC) a v Latinské Americe. Je mj. spoluautorem knihy V solidaritě se stát člověkem, která se věnuje dosud velmi málo prozkoumané problematice psychické a sociální destrukce působené neoliberalismem a možnostem jejího překonání. Přednáška se koná ve velké posluchárně v 1. patře od 18 h. Bližší informace:

Dr. Jiří Silný, ředitel EA Praha
Tel./fax: 272737077
www.ekumakad.cz

Rozhlas

NÁBOŽENSKÉ POŘADY ČRo

ČRo1 (Radiožurnál)

sobota 9:00 Křesťanský týdeník
sobota 21:05 Sobotní doteky víry
neděle 21:05 Nedělní doteky víry a Výzvy přítomnosti

ČRo2 (Praha)

neděle 9:00 Bohoslužby
sobota 17:30 Dobrá vůle

ČRo3 (Vltava)

každý všední den 6:50 Ranní úvaha
neděle 7:35 Ranní slovo
neděle 16:00 Prameny a proudy

ČRo6 (Šestka)

středa 20:10 Kořeny (vysílá i ČRo1)
sobota 19:30 Hovory o víře
neděle 21:40 Zaostřeno na církev

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Ladislav Mečkovský
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379/0800
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí společnost *Mediaservis s.r.o., Zákaznické centrum, Moravské nám. 12D, 659 51 Brno. Příjem objednávek tel.: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: zakaznickacentrum@mediaservis.cz, příjem reklamaci: 800 800 890.
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365

Jak ses stal člověkem

Zástup však chce jen žít a ten starý nepřítel jej přitom oklame: právě před Vánocemi, aby nezabloudil do kostela, otevře mu MEGAMULTIKULTI OBCHOD, plný nevidaného levného zboží. Ale pozor, člověče, tam jde někdy doslova o život, ušlapou tě dřív, než levně nakoupíš! Martin Luther toho nepřítelé

Dokončení ze str. 1
dobře znal, vzdoroval mu a taky se mu posmíval, že sice Božímu lidu dovede mnoho ukrást, nebe mu však vzít nemůže.
Člověkem, židem nebo křesťanem se člověk nerodí, musí se jím stát!

Josef Veselý

Ukázky vybral -kar